

PROLÓGUS

LEONARD ÜGYNÖK LETÉRDELT A HOLTTEST MELLÉ, közben óvatosan kiemelte a kabátja alját a vértócsából.

– Tudjuk már a nevét?

Chu ügynök megrázta a fejét.

– A névtábla szerint Woods, de a ChemComnak sok gondnoka van, és a fickó, aki rátalált, nem ismerte fel a nevet. A vizuális azonosítás meg nyilván lehetetlen. – A mellette álló rendőrtiszt felé intett. – A chicagói zsaruk most kérdezik ki az éjjeliőrt, ő remélhetőleg tudni fogja.

Leonard alaposan szemügyre vette a holttestet: két, golyó ütötte lyuk a mellkasban, durva hátsó fejsérülés és egy véres massa az egykori arc helyén. *Pont, mint a többiek.* Felhúzott egy gumi-kesztyűt, óvatosan megérintette a fejet, és felfelé fordította, hogy jobban rálásson a sebre.

– Határozottan a mi emberünk – állapította meg, és visszaengedte a fejet a padlóra. Kesztyűs ujjal tapogatta végig a holttest vérfoltos öltözékét, és meglepve döntötte oldalra a fejét, amikor lyukat talált a ruhaujjában. – Ez meg mi?

Chu ügynök leguggolt, és ahogy átnézett a társa válla fölött, Leonard szétnyitotta a rést. Bent még több vért találtak.

– Seb a karján – jegyezte meg Leonard. – Valószínűleg ugyanabból a vágásból származik, amely a ruhaujjat is felsértette.

Chu felvonta a szemöldökét.

– Király.

A mögöttük álló rendőrtiszt megköszöri a torkát.

– Hogy mondta?

– Elnézést – szabadkozott Chu. – Nem akarok érzéketlennek tűnni, csak... nos, a Vörös Vonalas Gyilkos mindeddig szinte lenyomozhatatlannak bizonyult. Túlságosan óvatos. Egyik áldozatának sem volt lehetősége szembeszállni vele, de az efféle sebek, mint ezek a vágások az alkaron, jellemzően védekezésből származnak, ami azt jelenti, hogy ez a fickó reagált a támadásra. – Vállat vont. – Feltételezhetően.

– Elég nagyvonalú feltételezés – jegyezte meg a rendőr.

Leonard ügynök átlépett a holttesten, hogy a másik karját is szemügyre vegye.

– Igen, itt is hasonló a helyzet. Az áldozat majdnem elveszítette az egyik ujját. – Felpillantott Chura. – A fickó határozottan védekezett.

Chu végignézett a folyosón, sorra vette a lehetőségeket.

– Ez a sarok lehetett a rajtaütés helyszíne: az áldozat befordul, a Vörös Vonalas itt várja a fegyverrel, bumm. Két golyó a mellkasba, aztán munkához lát az arcon, vagy legalábbis ez lehetett a terve. A többieknél is mind így csinálta. Ezúttal vajon miért nem vált be?

Leonard lehámozta a kesztyűt a kezéről.

– A védekezési sebeket kapta be először, ami azt jelenti, hogy a kés előbb csapott le, mint a pisztoly. Lehet, hogy nem tudta időben előhúzni?

– De ha az áldozatára várva állt lesben, már ott kellett lennie a kezében. – Chu elsétált a folyosó végére, cipője halkan kopogott a betonpadlón. – Látod? A lépéseim hallhatók, pedig most nincs csend. Az éjszaka közepén, egy háttérben dolgozó teljes helyszínelőcsapat zajongása nélkül meglehetősen hangosak lennének.

– Szóval az áldozat erre jön – mondta Leonard, ahogy megindult Chu felé –, ideér a sarokhoz, a Vörös Vonalas Gyilkos pedig nekiront a késével. Az áldozat ellenáll, és visszarohan arra, ahonnan jött... – Elhallgatott, és végignézett a padlón. – Csakhogy erre nincsenek vérnyomok, csak ott, a holttest mellett vannak.

– És a golyókat a mellkasába kapta, nem a hátába – jegyezte meg Chu. – Az egész csapatot ide kell rángatnunk, hogy kisilabizálják, hogyan zajlott le a küzdelem... a kinetikusokat, a vérsrpiccminta-elemzőket, mindenkit.

– Vagy mondjuk megkérdezhetik a bérzsarut – mutatott végig a rendőrtiszt a folyosón. – Úgy látom, a ChemComnak vannak biztonsági kamerái.

Chu és Leonard követték az ujját és a tekintetét a túlsó falon lévő kis üveggömbhöz.

– Ez nem lehet igaz – mondta Leonard. – Még sosem kapták lencsevégre.

– És maga szerint működik is az a kamera? – kérdezte Chu. – A holttestet egy másik gondnok találta meg, nem a képernyőket figyelő biztonsági csapat.

– Amennyire látom, ezen a folyosón csak tárolók vannak – pillantott a rendőr az egyenletes távolságokra lévő ajtókra. – Az itte-

ni kamerák valószínűleg nem is élőben közvetítenek, csak valami merevlemezre küldik a felvételt, hogy utólag vissza lehessen nézni, ki járt erre.

– Ez óriási előrelépés lenne – mondta Leonard. – Soha még csak egy kósza pillantást sem vethettünk a fickóra... túl óvatos. Ha most tényleg felvette a kamera... az óriási előrelépés.

Chu bólintott, és végignézett a folyosón.

– Akkor ne csak a szánkat tépjük, keressük meg a felvételeket.

Az éjjeliőr éppen a ChemCom előcsarnokában adta le a vallo-mását a helyi rendőrségnek a gondnokok maradékával együtt. Chu és Leonard végighallgatta a mondandóját – nem tudott semmit, vagy legalábbis azt állította –, aztán bementek vele a biztonsági irodába, hogy megnézzék a felvételeket.

– Mit gondolnak, mikor történt? – kérdezte az éjjeliőr, ahogy kitette a képernyőre a biztonsági kamera képét.

– Egy, negyed kettő körül – válaszolta Leonard.

– Csak játssza le az egészet gyorsítva – mondta Chu –, és kapcsoljon normál sebességre, ha észrevesz valakit.

A férfi bólintott, betöltötte a fájlt, és a képernyőn felbukkant az üres folyosó fekete-fehér képe. Felgyorsította a felvételt, mire a sarokban látható idő kód pörögni kezdett, de semmi más nem változott. Az éjjeliőr tovább gyorsította a felvételt, aztán még tovább, mígnem hirtelen egy sötét alak suhant át elmosódva a képernyőn, és vakító fényességgé robbant. A három férfi egyszerre káromkodta el magát. A kép statikus zavarrá omlott össze, mintha a jel teljesen elveszett volna.

– Játssza vissza – kérte Leonard, és rámeredt a monitorra. Az éjjeliőr visszatekerte a felvételt, megtalálta a pillanatot, amikor a gondnok belépett a képbe, és lenyomta a lejátszás gombot. Rámutatott az idő kódra.

– Egy óra tizenhárom. Szépen eltalálták.

– Csendet – intette le Chu.

Egy pillanatra statikusság árasztotta el a képet, mintha a jel el-
tűnt, majd visszatért volna, aztán felbukkant a tulsó sarok felé sé-
táló gondnok. Megállt egy ajtónál, matatott valamit a zárral, aztán
továbbment.

– Ez bizony tényleg Brandon – mondta az éjjeliőr.

– Ismeri? – kérdezte Leonard.

– Nem túl jól. Nem valami beszédes fickó, de minden éjjel ne-
kem kell beengednem. Brandon Woodsnak hívják, és... valahol
a városon kívül él.

Leonard és Chu összenéztek, majd tovább figyelték a monitort.

Brandon Woods továbbsétált a tulsó sarok felé, de mielőtt oda-
ért volna, váratlanul megállt, és úgy ragadta meg a fejét, mintha
hirtelen elviselhetetlen migrén tört volna rá. Az ajkai mozogtak,
de a felvételhez nem tartozott hang, a kép pedig túlságosan kicsi
volt, semhogy bármit leolvashattak volna a szájáról. A férfi a fejét
fogva, sikoltozva hátrált a kamera felé.

– Csinált a cég mostanában drogteszteket? – kérdezte Leonard
ügynök.

– Évente csinál, de minden alkalmazott esetében máskor, vélet-
lenszerű alkalmakkor. Gondolja, hogy Brandon drogozott?

– Még nem gondolok semmit. Egyelőre csak információkat
gyűjtök.

Brandon Wood kínja mintha enyhült volna, ahogy hátrált, és
akkor egy másik alak lépett elő a sarok mögül – egy feketébe öl-
tözött, símaszkos férfi pisztollyal a kezében. Leonard ügynöknek
elállt a lélegzete: *ez az az ember, akire olyan régóta vadászunk.*
A férfi lövésre emelte a fegyverét, a gondnok meglátta, és a kép
hirtelen megremegett – egyszer, kétszer –, aztán a tér Woods és

a támadó között mintha fodrozódni kezdett volna. A támadó hátratarodott, és elejtette a pisztolyát, mintha csak a fodrozódás nekítaszította volna a túlsó falnak.

– Mi az ördög? – suttogta Chu.

A támadó feltápászkodott, és a fegyvere után nyúlt, Woods azonban nekirontott, ezért már nem tudta felvenni. A férfi a lábát megvetve készült fel az ütközésre, és épp mielőtt Woods elérte volna, egy vad fénysugár termett közöttük, afféle elektromos ívként kötve össze a két testet. A fekete ruhás férfi megrázkódott a találattól, de aztán eltaszította magától a gondnokot, és előhúzott az övéből egy hosszú vadászkést. A gondnok visszanyerte az egyensúlyát, szembenézett a támadójával, és a kép ismét megregett, ahogy egy torz fodrozódás futott végig a folyosón – nem célzottan, mint az előbb, hanem mindenfelé, hullámként áradva a gondnok alakjából. Szinte azonnal lecsapott a támadóra, akinek teste megrázkódott a becsapódástól. A következő pillanatban a hullám a kamerát is elérte, a kép fénné robbant szét, és a felvétel ismét statikussággá omlott össze.

A három férfi csendben meredt a monitorra, végül Chu ügynök szólalt meg egy hosszú pillanatot követően.

– Ez meg mi volt?

– Hát – válaszolta habozva az éjjeliőr –, a gondnok nyilván az elméjével támadott rá a sorozatgyilkosra. Ez.. ez elég egyértelmű, nem?

Leonard ügynök lenyitotta a jelvényét az éjjeliőr arca előtt.

– Ezt azért mutatom meg, hogy emlékeztessen rá, milyen komolyan beszélek, amikor azt mondom, hogy minden, amit ma éjjel látott ebben a szobában, államtitok. Lefoglaljuk a fájlt, a kamerát és minden létező biztonsági mentést. Soha senkinek semmit nem mond erről az egészről. Világos?

Az éjjeliőr idegesen nyelt egyet, majd biccentett. Chu ügynök előrehajolt, megfogta az egeret, és visszatekerte a felvételt. A képen, amelyet kimerevített, a fekete ruhás férfi késsel a kezében guggolt a folyosó végén. Chu ügynök meredten bámulta.

A férfi visszabámult rá a monitorról.

EGY

- KIK MAGUK?

Egy kórházi ágyban fekszem. Ezt az oldalsó keretektől és a körém gyűlt emberek fehér köpenyéből tudom. A fejüket éles, fluoreszkáló fények vonják glóriába, bár nehezemre esik megkülönböztetni őket, ahogy igyekszem teljesen magamhoz térni. Egy tű van a könyökömben, mögöttem pedig egy infúziós tasak lóg. Szédülök és lassú vagyok, a fény égeti a szememet. Hogy kerültem ide? Hol van Lucy?

– Szóval ébren van – szólal meg az egyik férfi. – Helyes, helyes. Alaposan ránk ijesztett, Mr. Shipman.

Tudja a nevemet. Ránézek, igyekszem fókuszálni a szememmel. Idősebb fickó, talán a hatvanas éveiben járhat, és hosszú fehér kórházi köntöst visel. Két további férfi és egy nő áll mellette, az ágyam körül – valószínűleg ők is orvosok. Az ajtónál egy

őr posztol – egy őr? Vagy csak egy ápoló? Fogalmam sincs, mi folyik itt.

A torkom száraz, és nehezemre esik a beszéd.

– Miért nem emlékszem az idejövetelemre?

– Én dr. Murray vagyok – mondja a férfi. – Lezuhant. Emlékszik a zuhanására?

Emlékszem bármire is? Emlékszem, a rejtőzködésre, és aztán... egy üldözésre? Valaki megtalált. Igen most már biztos vagyok benne, emlékszem a futásra. Meg egy üres városra, tele üres házakkal és egy mély, sötét lyukkal, mint egy kút vagy egy bányá tárnája.

Rossz emberek elől menekültem – ennyiben biztos vagyok. Elkaptak volna? Lehetséges, hogy orvosok is benne vannak? Igyekszem lassabban, tisztábban gondolkodni.

– Hol van Lucy?

– Ki?

– Lucy, a barátnőm, velem volt a... hol voltam?

– Mire emlékszik?

– Egy gödörre – válaszolom lassan, és közben az arcukat fürkészem. – Leestem egy gödörbe.

Dr. Murray a homlokát ráncolja, vagyis szerinte nem ez történt. De vajon tényleg nem? Hiszen valóban emlékszem egy gödörre, és ő mondta, hogy lezuhantam, és... Fájdalom hasít a fejembe. De nem csak a fejembe, az elmémbe. Dr. Murray belelapoz egy vékony aktába, és felemel egy papírt, hogy elolvassa az alatta lévőket.

– Kiesett vagy kiugrott egy ablakon. Emlékszik erre?

Nem válaszolok, próbálok visszaemlékezni. Gondolkozz, Michael, gondolkozz!

– Nagyon tartottunk tőle, hogy komoly baja esett – szólal meg egy másik orvos –, de nem tört el semmije.

– Ha elvesztette az emlékezetét – mondja a nő –, lehet, hogy erősebben ütötte be a fejét, mint hittük.

Végigpásztázok a tekintetemmel a helyiségen, próbálom jobban belőni, hogy hová kerültem – tipikus kórházi szobában vagyok: szekrények és függönyök, a falakon kézfertőtlenítők. Számítógépet sehol sem látok. Helyes.

– Ha több kár érte volna a fejét, azt észrevettük volna – válaszolja egy másik orvos. – A horzsolások a lábán és a karján csoportosultak.. a lehető leghatározottabban érkezett a földre.

– Mr. Shipman – szólal meg dr. Murray, és amikor elkapja a tekintetemet, rám mosolyog. – Michael. Meg tudja mondani, hol volt az elmúlt két hétben?

A homlokomat ráncolom, és nő bennem a gyanakvás. Megpróbáltam eltűnni, és azt hittem, sikerrel is jártam, de most itt vagyok, vizsgálódó szemek és felszerelések körében. Észrevétlenül megmozgatom a lábamat, szíjakat keresve a takaró alatt. Nem úgy tűnik, mintha lekötöztek volna. Lehet, hogy ezek itt tényleg csak hétköznapi orvosok – lehet, hogy nem részei a Tervnek. Csak segítőkész orvosok, akik nem tudják, ki vagyok, és kik üldöznek. Talán még mindig meglóghatok.

Talán igen, de nem úgy, hogy öt ember áll közöttem és az ajtó között. Ki kell várnom a megfelelő pillanatot.

– Csak segíteni akarunk, Michael. – Az orvos ismét elmosolyodik. Mindig túl sokat mosolyognak. – Amint megtudtuk, ki maga, és előkerestük az aktáját, hát, el tudja képzelni, hogyan reagáltunk.

Jéghideg tekintettel bámulok rá. Tehát tudják, ki vagyok, legalábbis részben. Kezdek ideges lenni, de sikerül nyugalmat erőltetni magamra. Csak mert tudják, ki vagyok, még nem jelenti azt, hogy tudnak a Tervről.

– Nem – válaszolom határozottan. – Nem tudom elképzelni. – Az emberek, akik elől menekültem, évek óta figyelnek, és ha odaadták az aktámat az orvosoknak, mindent tudnak rólam. Megint megmozgatom a lábamat, és felkészülök rá, hogy ha szükséges, az ajtó felé iramodjak. – Mi áll az aktában?

Az orvos felemeli a kezében tartott régi típusú aktát, rajta egy zöld, felkunkorodó címkével.

– Csak a szokásos. Kórtörténet, kórházi tartózkodások, pszichológiai kiértékelések...

– Várjunk csak. Ennyi? Csak egy kórtörténet?

Dr. Murray bólint.

– Mi más lenne?

– Semmi. – Szóval nem az igazi akta van náluk, csak a hamis állami akta. Ami jó, de szintén problémákhoz vezethet. – Ami abban van, annak semmi jelentősége.

Az orvos a mellette álló kollégájára pillant.

– Mi orvosok vagyunk, Michael, nekünk nagyon is sokat jelent.

– Kivéve, hogy az egész hamisítvány. – Most már tudom, hogy bízhatok bennük, de hogyan magyarázhatnám el nekik, hogy mi folyik itt? – Az állami aktát... – Ők írták, azok az emberek, akik követnek engem. Csakhogy túl okos vagyok ahhoz, hogy olyan igazat mondjak az orvosoknak, amit sosem tudnának elhinni. Megrázom a fejemet. – Az állami aktát viccből írták. Semmit sem jelent.

Dr. Murray ismét bólint.

– Értem. – Belelapoz az aktába. – Folyamatos kezelés depresszió és generalizált szorongásos zavar ellen. – Lapoz egyet. – Két hét a Powell Pszichiátriai Kórházban tizennégy hónappal ezelőtt. – Lapoz egyet. – Számos Klonopin-vény az állami szociális gondozás számlájára. – Felnéz. – Azt mondja, ez az egész egy vicc?

Hogy magyarázzam el nekik anélkül, hogy örültnek néznének? Lehunyom a szemem, és érzem, ahogy megcsap a pánik korai szele. Ökölbe szorítom a kezemet, és veszek egy nagy levegőt: semmi baj. Ezek az emberek nem részei a Tervnek. Még csak le sem kötözték. Valószínűleg simán kísérelhetek innen, ha el tudom altatni a gyanakvásukat. Ismét körbehordozom a tekintetemet a szobán: sehol egy számítógép, a tévé pedig ki van kapcsolva. Lehet, hogy tényleg minden rendben lesz.

– Ezt... állami orvosok írták – válaszolom. – A személyi orvosommal kell beszélniük, a családi doktossal. Dr. Ambrose Vanekkal. Ő majd tisztába teszi a dolgokat.

– Azonnal kapcsolatba lépünk vele – mondja Murray, és biccent egy másik orvosnak, aki lejegyez valamit a noteszába, majd távozik a szobából. – Attól tartok, az ő információit nem tartalmazta a jelentés, ellenkező esetben már felhívtuk volna. Az egyetlen itt elérhető számot hívtuk, egy bizonyos L. Briggset, de nem tudtuk elérni. Ő lenne a Lucy nevű barátja?

– A barátnőm – válaszolom ismét, és igyekszem segítőkésznek tűnni. Vajon elkapták már őt? Merészelhetem egyáltalán belerángatni őt ebbe az egészbe? – Sajnos nem tudom a számát.

Dr. Murray felvonja a szemöldökét.

– Nem tudja a barátnője számát?

– Nem használok telefont.

– Á. – Biccent, és lejegyez valamit. – Van bárki más, akivel kapcsolatba léphetnénk?

– Nincs.

Kicsit meglebegteti előttem az aktát.

– Eszerint az apjával él.

– Igen, de őt ne hívja fel.

– A fia kórházban van, biztos, hogy értékelné a hívást.

Ökölbe szorítom a kezemet, és igyekszem egyenletesen lélegezni.

– Csak... kérem.

Dr. Murray egy pillanatig csak hallgat, aztán biccent.

– Ha ez a kívánsága. – Egy újabb lapot vesz szemügyre az aktában. – Itt az áll, hogy a Klonopint dr. Little írta fel magának tavaly, miután kiengedték a Powellből. Szedte a gyógyszereit, Michael?

Bólintok.

– Hát persze, doktor úr. – Ez hazugság. Pár hetente kiváltom a gyógyszereimet, hogy senki se kérdezősködjön, de már hónapok óta nem vettem be semmit. Nem vagyok ugyan meggyőződve róla, hogy a pirulák a Terv részei, de nem kockáztathatok.

– Remek – mondja Murray, de látom, hogy fakul a mosolya. Nem hisz nekem. Igyekszem előrukkolni valamivel, ami megnyugtathatná. Mi állhat még abban az aktában? Valószínűleg említi az állásomat a Muellernél, amelyet az állam szerzett nekem. Annak segítségével talán meggyőzhetem, hogy nincs miért aggódnia.

– Azt mondta, nem sérültem meg a zuhanásban, ugye? – Elmosolyodom, próbálok normális benyomást kelteni. – Mert hamarosan vissza kellene mennem dolgozni. Mr. Mueller számít rám. – Semmi reakció, úgyhogy folytatom. – Ismeri a Mueller pékséget a Lawrence-en? Tudja, ott kapni a város legjobb fánkjait. Örömmel küldök magának egy dobozzal, ha visszamentem. – Szerettem a Muellernél dolgozni: semmi lyukkártya, semmi számítógép.

– Igen – válaszolja dr. Murray, és megint belelapoz az aktába. – Mr. Mueller jelentette be, hogy eltűnt. – Felnéz rám. – A jelek szerint közel két hétig nem bukkant fel a munkahelyén, mire aggódni kezdett maga miatt. Mondja csak, Michael, be tud számolni róla, hol volt az elmúlt két hétben?

Eljutottak Muellerhez. Most már ideges vagyok, és ismét körbenézek. Sehhol sem látok gépet, lehet, hogy tényleg teljesen tiszta a szoba.

– Kérem, mennem kell.

– Emlékszik, hol volt?

Nem. Erőltetem az agyamat, próbálok felidézni mindent, amit csak tudok. Üres házak. Egy sötét lyuk. Nem emlékszem. Még mindig szédülök, a gondolataim pedig mintha szirupba ragadtak volna. Bedrogoztak? Megint körbenézek, próbálok kiókumlálni, mi van az ágy mögött.

– Minden rendben, Michael?

Feltolom magamat a karommal, és a nyakamat nyújtogatva pillantok az ágy mögé, hogy aztán úgy hőköljek hátra, mintha csak képen töröltek volna. Egy infúziós állvány magasodik a vállam fölött, a hozzá tartozó kis, fekete doboz pedig csak centikre van a fejem mögött. Vörös, digitális vonalak fordulnak körbe rajta, miközben lassan tiszta folyadék csöpög a karomba.

– Nyugalom, Michael. Mi a baj?

– Ki kell jutnom innen – nyögöm összeszorított fogaimon keresztül. Fájdalmas szorítást érzek a mellkasomban. A könyökömnél matatok, feltépem a tapaszt, és kihúzom az infúzió tűjét, mielőtt az orvos megállíthatna. Kín terjed szét a karomban.

– Frank! – szól dr. Murray, mire az ajtónál álló nagydarab férfi odasiet, és megragadja a vállamat.

– Nem! – kiáltok fel. – Nincs semmi bajom, csak ki kell jutnom innen!

– Fogja le!

– Mi a baj, Michael? – hajol Murray az arcom fölé. – mi történt?

– Maga ezt nem érti! – kérlelem. – Vigyék ki innen, kérem, vigyék ki a szobából!

– Mit vigyünk ki?

– Az infúziós állványt, a monitort, azt az izét... vigyék ki innen!

– Nyugodjon meg, Michael, és mondja el, mi a baj!

– Már megmondtam, hogy mi a baj, vigyék ki innen!

– Dr. Pine – int dr. Murray a fejével az infúziós állvány felé, mire a doktornő elengedi a lábamat, felemeli a tasakot, és kigurítja az állványt a folyosóra. Ez segít, de még mindig érzem, hogy figyel odakint. Vajon az orvosok tudják? Nem tudhatják... nem tudhatják, máskülönben nem lennének itt. Ez azt jelenti, hogy a barátaim, de csak akkor, ha gyorsan cselekszem. Az infúziós monitor miatti kiakadásom túl soknak bizonyult, lelepleztem magam előttük. A nő visszajön. Nincs sok időnk.

– Mi más van még idebent? – kérdezem, ahogy visszadőlök a párnámra, és hagyom, hogy az ápoló lefogjon. Ne állj ellen. Bízniuk kell benned. – Egyéb monitorok? Számítógépek? Mobiltelefonok?

– Mindnyájunknak vannak mobiljaink, Michael, orvosok vagyunk..

– Vigyék ki őket.

– Michael, kérem, nyugodjon meg..

– Ez fontos! – Lehunyom a szemem, és igyekszem megtippelni az eltelt időt. Mióta lehetek itt? Három perce ébredtem fel, pár másodperc ide vagy oda, és ki tudja, meddig voltam előtte eszméletlen. Mennyi időnk van, mielőtt Ők ideérnek?

Nincs időm játszodozni, és túl sokan vannak, semhogy szembe szállhassak velük. Csak annyit tehetek, hogy elmondom az igazat, és reménykedem a legjobbakban. Veszek egy mély levegőt.

– Elmondok mindent, de csak ha a szoba már teljesen tiszta. Ne legyen idebent semmilyen elektronikus szerkezet.

Dr. Murray bólint, de amolyan önelégülten, mint akit már semmivel sem lehet meglepni: csak egy újabb örült vagyok neki.

– Miért fél az elektronikus eszközöktől, Michael?

Ugyanaz történik, ami tavaly – ugyanazokkal az arrogáns feltételezésekkel szembesülök, amelyek akkor a pszichiátriára juttattak. Ha egyszer a rendszer úgy dönt, őrült vagy, nem sokat tehetsz ellene. Megrázom a fejemet.

– Ki innen a mobilokkal.

Murray egy darabig csak bámul, aztán ránéz a többiekre, és megvonja a vállát.

– Oké, Michael, amit csak akar, de aztán válaszokat kell adnia.

– Siessenek. – Igyekezem nem túl kétségbeesettnek hangzani. Murray összeszedi mindenkinek a mobilját, kiviszi a folyosóra, aztán visszajön. Már nyitja is szóra a száját, de megelőzőm: – Nagyon figyeljenek rám mindannyian, mert nem tudom, mennyi időnk van. Nagyon sajnálom, hogy belerángattam magukat ebbe, de veszélyes emberek járnak a nyomomban, és el kell tűnnöm innen, amilyen gyorsan csak lehetséges. Elektronikus eszközök segítségével követnek engem... mindenkit képesek követni: számítógépek, mobilok, tévék, rádiók, minden. Tudom, hogy nehéz elhinni, de bízniuk kell bennem. Ki lehet nyitni azt az ablakot?

Murray ismét bólogat.

– Nyugalom, Michael, csak nyugodjon meg...

– Nem érti. Bármelyik pillanatban megjöhettek. Nézze, ha az ablak nem nyílik, kijuthatunk a folyosókon is, de csak ha távol tartjuk magunkat minden veszélyes eszköztől. A hátsó lépcsőházak általában fel vannak szerelve kamerákkal, úgyhogy nem kockáztathatjuk meg, hogy...

– Michael, kérem, senki sem üldözi magát.

– De igen. Emberek, Arctalan Emberek, akik képesek lenyomozni minket a mobilokon, a számítógépeken és bármin keresz-

tül, ami jeleket küld vagy fogad. Nem magukat keresik, úgy-hogy nem kell velem jönniük, csak hagyják, hogy kisurranjak az ajtón...

– A Vörös Vonalas – szól közbe a nő, mire felnézek, és látom, hogy mind a négy orvos és az ápoló is elhátrált tőlem.

Próbálok magam mögé pillantani.

– Milyen vörös vonal?

– Amikor azt mondja, „arctalan”, úgy érti, hogy... elpusztult az arcuk? – kérdezi a nő.

– Nem. – Visszafordulok feléjük, és az arcukat fürkészem. Mi járhat a fejükben? – Nem, semmi ilyesmi. Arctalanok, szó szerint arctalanok, nincs szemük, nincs orruk, nincs szájuk, semmi, csak... üresség. – Elhúzom a kezemet az arcom előtt, próbálok megértetni velük. Egy pillanatig csak bámulnak rám, én meg reménykedni kezdek.

– Ez nem pusztá szorongásos zavar – szólal meg az egyikük, a többiek pedig bólintanak.

– Nem vagyok őrült – tiltakozom.

– Agykárosodás? – kérdezi egy másik orvos. Most már tudomást sem vesznek rólam.

– Lehetséges – válaszolja egy másik. – De az is lehet, hogy mentális problémával van dolgunk. Skizofrénia?

A nő óvatos tekintettel figyel engem.

– Volt egy másik ilyen a múlt héten. Nem vállalhatjuk a kockázatot.

Reszketni kezdek, és a mellkasom ideges vibrálásától nehezemre esik lélegezni.

– Kérem... miről beszélnek?

Dr. Murray elhallgat, rám néz, aztán belesuttog valamit egy másik orvos fülébe. Az illető kimegy, Murray pedig előrelép.

– Michael, fel kell tennem egy kérdést, és szeretném, ha a lehető legőszintebben és legmegfontoltabban válaszolna. – Szünetet tart, én meg az ajtóra pillantok. Hová ment a másik orvos? Miért vagy kiért küldték el?

Dr. Murray átható tekintettel néz rám.

– Látott valahol elpusztított arcú holttesteket?

– Miért kérdezzetik ezt? Hol láthattam volna ilyesmit?

– Nem emlékszik, hol volt az elmúlt két hétben?

– Nem, nem emlékszem semmire! Árulják már el, miről van szó!

Dr. Murray a többi orvosra pillant, majd visszanéz rám.

– Hallott már a Vörös Vonalas Gyilkosról?

Megdermedek.

– Igen. – Hallottam a nevét, de nem sokat tudok róla. Valami sorozatgyilkos. Mély, nyomasztó érzés szállja meg a gyomromat... nemcsak a névtől, hanem az engem figyelő orvosok arcától is. Idegesek és rémültek.

Félnek tőlem.

– Az elmúlt nyolc hónapban a Vörös Vonalas Gyilkos közel tíz embert ölt meg Chicago környékén – világosít fel dr. Murray. – Senkinek fogalma sincs, ki ő, de tele vannak vele a hírek. Biztos benne, hogy sosem hallott róla?

– Nem nézek tévét. – A falon lévő, kikapcsolt készülékre pillantok. Vajon így is lát engem? – Miért kérdezzetnek erről? Mi közöm nekem hozzá? – És mitől félnek ennyire?

– Ha látta volna a híreket, Michael, tudná: amikor a Vörös Vonalas Gyilkos megöl valakit... megcsonkítja a holttesteket. – Elfinitorodik, majd folytatja: – Megöli az áldozatát, majd elpusztítja az arcát... a bőrt, az izmot, a csontokat, mindent.

Hát ennyi. Egy szabadon lévő gyilkos, egy vékonyka kapcsolat, és a gyanú gátja máris átszakad. Én továbbra is ugyanaz az ember

vagyok, aki voltam, de a szemükben megváltoztam – nemcsak egy esés miatt behozott páciens vagyok, hanem egy instabil pszichopata, aki egyben talán egy gyilkos is.

– Nem csináltam semmi rosszat – mondom.

– Nem is állítottunk ilyet.

– Nem hozták volna fel a témát, ha nem hinnék, hogy én vagyok a gyilkos. – El kell tűnnöm innen. Le kell lépnem, mielőtt elfajulnak a dolgok.

– Nem hiszünk mi semmit, Michael, nem vádoljuk mi magát semmi...

Hirtelen ugrom fel, és meglepem őket, de még így sem jutok le az ágyról, mielőtt az ápoló elkapna. Az orvosok is jönnek segíteni neki, én meg ketrecbe zárt állatként harcolok, rúgkapálok, és borzalmas recsenést érzek a lábamban, ahogy az egyik orvos felnyög, és hátraesik. Most már kiabálnak, nővérek és nyugtatók után ordítanak, én meg csak arra tudok gondolni, hogy beleharapjak a mellkasomat leszorító karba.

– Hol van már a Geodon!

– Frank, a rohadt életbe is, fogja le!

Valaki elenged, mire feltápaszkodom, és már majdnem sikerül kijutnom onnan, amikor egy kéz hirtelen kicsavarja a karomat, és felordítok, ahogy a vállam majdnem kifcamodik. A lábam elernyed, és immár minden figyelmem nyöszörögve a karomra irányul.

Most már többen vannak a szobában, kezek emelnek fel és tesznek vissza az ágyra. Éles szúrást érzek a karomon, és tudom, hogy beadtak nekem valamit. Nyugtatót. Nincs sok időm.

– Kérem, ki kell juttatniuk innen. Nem az vagyok, akinek hisznek, Ők pedig... bármelyik pillanatban megérkezhetnek. – Képek örvénylenek előttem, hunyorogva próbálom kivenni a jelentésüket, mielőtt elhomályosodnak.

– Hívják ide dr. Vaneket – mondja az egyikük, azt hiszem, Murray. Van valami a karomon, úgyhogy megpróbálom felemelni, hogy megnézhessem magamnak, de nem mozdul. A fejem egy tonnát nyom, tíz tonnát, de sikerül összegyűjtenem annyi erőt, hogy felemeljem, és végignézzek magamon.

– Gyorsan hat a drog... mennyit adott neki?

– Csak a szokásos adagot... nem lenne szabad ilyen gyorsan működnie.

– Alig tud mozogni.

Ismét hunyorgok, a fejem üres, akár egy léggömb, a testem belecsúszik egy alagútba. Érzem, ahogy nyúlik, akár a gitt, de van valami, amit látnom kell, áll valaki a szoba hátuljában. Kiharcolom magamat az alagútból, hogy vethessek rá egy pillantást – és megvan.

Egy arc nélküli ember.

Megtaláltak.